

ದೇವರು ತೆಗೆದ ಪೋಟೊ!

ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು! ಶ್ವೇತಳ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ! ಫೋನ್ ಮಾಡಿದರೆ ಅವಳಾಗಲೇ ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟಿರೋದು ತಿಳೀತು!

■ ನುಗ್ಗಿ ಹಳ್ಳಿ ಪಂಕಜ

(ಎಲ್ಲೋ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ಪುಟಾಣಿ ಕಥೆಗಳಿವು)

ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ಕಮಲಿ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೀನಿ ಆಟ ಆಡೋಕ್ಕೆ- ಪುಟ್ಟ ಶ್ವೇತ ಹೇಳಿದಳು ಮುದ್ದು ಮುದ್ದಾಗಿ.

ತಾಳು ಮರಿ. ನಾನೇ ಕರ್ಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಬಿಡ್ಬೀನಿ- ತಾಯಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದರು.

ಬೇಡ, ನಾನಿಗ ದೊಡ್ಡೋಲು- ಒಬ್ಬಲೇ ಓಗ್ಬೀನಿ- ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶೂಸ್ ಹಾಕ್ಕೊಂಡು ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟಳು, ತುಂಬು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ!

ಎಲಾ ಹುಡುಗಿ! ಎಷ್ಟು ಬೇಗ ಬೆಳೆದುಬಿಟ್ಟಳು! -ಬೆರಗಾದರು ತಾಯಿ. ಒಡನೆಯೇ ಜೋಕೆ ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. ಬೇಗ ಬಾ... ಕತ್ತಲಾಗೋದಿಕ್ಕೂ ಮುಂಚೆ ಬಾ... ಮಳೆ ಏನಾರ ಬಂದ್ರೆ, ಅಲ್ಲೇ ಇರು, ಒಂದು ಪೋನ್ ಮಾಡು, ತಕ್ಷಣ ಬರ್ಬೀನಿ, ಏನ್ ಕೆಲಸ ಇದ್ದೂ ಸರಿ..

ಆಗಲಿ -ಎಂದು ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದವಳೇ ಶ್ವೇತ ಗೇಟ್ ಮುಚ್ಚಿ ಓದಿದಳು, ಹಾಗೆಲ್ಲ ಓಡಬಾರ್ದು ಶ್ವೇತ. ಕಾರು, ಸ್ಕೂಟರು ಬರ್ತಾನೇ ಇರತ್ತೆ- ನೋಡ್ಕೊಂಡು ನಡೀ... ಅಂತ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೂಗಿಕೊಂಡರು ತಾಯಿ. ಊ- ಎಂದು ಅವಳೂ ಕೂಗಿಕೊಂಡಳು ರಸ್ತೆಯಿಂದಲೇ. ಅವರಿವರ ಕಾರಲ್ಲಿ ಡ್ರಾಪ್ ತಗೋಬೇಡ. ಭದ್ರವಾಗಿರು.

ಗೊತ್ತು- ಬಂತು ಉತ್ತರ.

ಎಲ್ಲಾದಕ್ಕೂ ಗೊತ್ತು, ಗೊತ್ತು, ಬಲೇ ಗೊತ್ತು ನಿಂಗೇ! ನಕ್ಕರು ತಾಯಿ.

ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂತು! ಶ್ವೇತಳ ಸುಳಿವೇ ಇಲ್ಲ! ತಾಯಿಗೆ ಯೋಚನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಗೇಟಿನ ಬಳಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನಿಂತು ನಿಂತು ಸಾಕಾಯಿತು. ಆಗ ಮಳೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಿಂಚು ಶುರುವಾಗುತ್ತಲೂ ಭಯ ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಫೋನ್ ಮಾಡಿದಾಗ ಮಗು ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟಿರೋದು ತಿಳೀತು. ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಬಿರಬಿರನೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಅವಳು ತಿರುಗುವ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕಂಡಳು ಮಗಳು. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡ ಭಯ ಇಲ್ಲ! ಆರಾಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಳು! ಮಿಂಚು ಬಂದಾಗೆಲ್ಲಾ ಮೇಲೆ ನೋಡಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದಳು! ಅದನ್ನು ಕಂಡು ತಾಯಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯ. ಮನೆಗೆ ಬಂದದ್ದೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು- ಯಾರನ್ನ ಕಂಡು ಹಾಗೆ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತಿದ್ದೆ? ಎಂದು.

ಬಂತು ಮುಗ್ಧ ಮನಸ್ಸಿನ ಉತ್ತರ- ದೇವರು ಮೇಲೆ ಫೋಟೊ ತೆಗೆತ್ತಿದ್ದ; ಕ್ಯಾಮರಾ ಕ್ಲಿಕ್ ಆದಾಗ ಸ್ಪೈಲ್ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲ ಅಮ್ಮಾ? ಅದಕ್ಕೇ ಹಾಗೆ ಮುಗುಳು ನಗಿದ್ದೆ -ಎಂದು.

ಮುಗ್ಧ ವಯಸ್ಸು!

ಅ ವಯಸ್ಸಿನ ಸೊಗಸೇ ಸೊಗಸು! ಮುಗ್ಧ ಮನೋಭಾವದ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತುಕಥೆ ಆಲಿಸುವುದರಲ್ಲಿ- ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಆನಂದ ಒಂದೆರಡು ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸುವಂಥಹುದಲ್ಲ.

ಪುಟ್ಟ ರಶ್ಮಿಯದು ಬಲೇ ಚುರುಕು ಬುದ್ಧಿ! ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಗಮನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅರ್ಥವಾಗದವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸಾಕುಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಅವಳನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೋ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಒಳಪಡಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ಹಿಂದುಡೆಯೇ ಅವಳ ತಾಯಿಗೂ ಅದೇ ಲ್ಯಾಬ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಫಲಿತಾಂಶ ಏನೂ ಕೆಟ್ಟದ್ದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರೂ ರಶ್ಮಿಗೆ ಯೋಚನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿತು. ಈವರೆಗೂ ಮನೆಗೆ ಏನನ್ನು ತಂದರೂ ಮೂರು ಜನರೂ-ಅಂದರೆ ರಶ್ಮಿ, ಅವಳ ಅಪ್ಪ- ಅಮ್ಮ ಮೂವರೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ತಿನ್ನುವ ಪದಾರ್ಥವಾಗಲಿ, ಉಡುವ ವಸ್ತ್ರವಾಗಲಿ ಇತ್ಯಾದಿ. ಎಲ್ಲಿಗೆ

ಅಪ್ಪನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು-ತನ್ನ ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೇ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಸರಿಕಾಣಲಿಲ್ಲ!

ಹೋಗಬೇಕೆಂದರೂ ಆ ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು- ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಮಾತ್ರ ಯಾಕೆ ಹೀಗೆ? ಅಪ್ಪನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಾನು-ತನ್ನ ಅಮ್ಮ ಇಬ್ಬರೇ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಸರಿಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಅಂತೆಯೇ ತನ್ನ ಅಪ್ಪನ ಬಳಿ ಹೋಗಿ ನೇರವಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿತು-ಅಪ್ಪಾ... ನಿಂಗೇ ಗೊತ್ತಲ್ಲಾ, ಅಮ್ಮಗೆ ಕಾಲಿನ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಆಯ್ತು, ನಂಗೇ ಹೊಟ್ಟೆ ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಆಯ್ತು- ನೀನೂ ಒಂದು ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಂಡುಬಿಡಪ್ಪಾ-ಎಂದು.

ನಕ್ಕು ಹೇಳಿದರು ಅವಳ ಅಪ್ಪ- ನೋಡು ಪುಟ್ಟಿ, ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಕಾಲಿನ ಮೂಳೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯಾ? ಎಂದು ತಿಳಿಯಲು ಎಕ್ಸ್‌ರೇನ ಮಾಡಿಸ್ಬೇಕಾಯ್ತು. ನಿಂಗೇ ಅಪ್ಪನೊಡನೆ ಇದೆಯಾ ಅಂತ ತಿಳಿಯಲು ಎಕ್ಸ್‌ರೇ ಮಾಡ್ಬೇಕಾಯ್ತು. ನಾನು ಏನಂತ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಳ್ಳಲಿ? ನನಗೆ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲವಲ್ಲಾ?

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿದ ರಶ್ಮಿ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದಳು- ನಿನ್ನ ತಲೆನ ಮಾಡಿಸ್ಕೊಪಾ ಎಂದು.

ನನ್ನ ತಲೆನ? ಯಾಕೆ? -ಅವಳ ತಂದೆ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದಾಗ, ಹಾಯಾಗಿ ಹೇಳಿತು ರಶ್ಮಿ- ಬುದ್ಧಿಗಿದ್ದ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯಾ ಅಂತ ನೋಡೋದಿಕ್ಕೆ.

